

henføres til Livsfor nødighederne, medens den fra anden Side — og jeg slutter mig rigtignok til den Betragtning — er betegnet som en Lufszugsenstand. Det viser allerede en af Vanstelighederne, som man maa have for Dje, og det viser, hvor meget Begreberne kunne staa skilte fra hinanden, selv paa Omraader, hvor den almindelige Mening har troet, at der var Enighed i Opfattelsen. Den ærede Taler paaviste ogsaa, at man efter hans Mening maatte være yderst forsigtig med Anvendelsen af Værditold, der jo har fundet saa mange varme Forsvarere her i Salen, og han begrundede, efter min Mening, meget klart sit Standpunkt i saa Henseende. Naar jeg senere kommer tilbage til kortelig at omtale Værditolden, skal jeg ogsaa komme tilbage til det ærede Medlems Udtalelser.

Der er jo fra andre Sider her i Salen under disse Dages Forhandlinger set med meget forskellige Dine paa Toldreformen. Et af de Medlemmer, som have kunnet tale med særlig Sagtyndighed, det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) har, om jeg forstod ham rigtig, „ratt sin Haand frem,“ som det hed under en tidligere Forhandling her i Salen, og jeg paakønner det og vil gerne modtage den fremrakte Haand. Det ærede Medlem pegede i Slutningen af sit Foredrag paa, at man ikke skulde gaa Reaktionenens Grinde her i Landet, man skulde gaa frem efter sande demokratiske Principper og saaledes arbejde sig fremad. Men det ærede Medlem er jo dog ogsaa enig med mig i, at det at ville blive staaende ved den Tilstand, vi nu have paa Toldomraadet, er at hænge fast ved Reaktionen, og det at søge at forbedre paa Toldloven, selv om der er mange, efter hvis Ideal det ikke kan ske, er at gaa fremad. Deri ere vi enige. Disse Udtalelser, hvorved det ærede Medlem, som jeg omtaler, har ydet nogen Tilslutning til Toldreformen, have maatte for en stor Del deres Grund i, at det ærede Medlem ikke blot er industridrivende og altsaa jagtlydig paa dette Omraade, men ogsaa Handelsmand. Han ved, at naar man gaar til en politisk Debat, gælder det om at bringe denne Faktor, Handelsblikket, med, og jeg tror, at det ærede Medlem her har et sundt Blik paa Forholdene og ved, at det vil blive nødvendigt at slaa af og at handle, naar vi skulle komme til Rette om den foreliggende Reform. — Et andet æret Medlem, som havde Ordet i Dag, det ærede Medlem fra Bornholm (M. S. Jensen), udtalte sig, om jeg har opfattet ham rigtig, ikke saa lidt stærkere. Han udtalte, at det nu var Flertallets og Regeringens Sag paa alle Puncter at nærme sig meget stærkt til

Mindretallets Opfattelser. Jeg vil dog lige over for det ærede Medlem tillade mig at udtale, at mig forekommer det, at Flertallet og Regeringen staa med den nuværende Position i Toldsagen saaledes, at vi have den bestaaende Støtte, hvad der ogsaa forleden Dag blev stærkt fremhævet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), og det er da Mindretallets Sag at drive Flertallet ud af den stærke Position, hvori det staar, ikke just ved Kamp, for saa bliver man ved det bestaaende, men nepop ved Indrømmelser. Set fra Statskassens Side staar jo Toldsagen i Djeblirket saaledes, at der Aar for Aar strømmer flere og flere Penge ind i Statskassen ved de indirekte Skatter, hvad der udførlig er paavist af flere ærede Talere her, og hvad der er noksom bekendt fra de Finanslove, vi have vedtaget i de forfællelige Aar. Stigningen har jo været forfællig. En Tidlang paaregnede man 1 Million Kroners Fremgang aarlig, senere gik det op til 2 Mill., og i Tjor var det, om jeg ikke tager fejl, 2½ Mill. Og saa i det Finansaar, hvori vi nu befinde os, er der en Fremgang til Stede, som vistnok ikke vil blive saa høj, men dog vil indbringe betydeligt ud over, hvad der paa forrige Finanslov kom ind i Statskassen ved de indirekte Skatter. Der er i alt Fald til Dato over 1 Million Kroners Fremgang, sammenlignet med forrige Aar. Jeg tillader mig dog at henstille til dem, der ville lægge Sten i Vejen for en Toldreform, at de ikke alt for stærkt holde paa deres Standpunkter. Det er jo en forholdsvis tilfredsstillende Status for Statskassen, at Aar for Aar flyder en bestemt og stor Indtægtskilde rigeligere og rigeligere, og at — det maa man tilføje — derved har — ikke Regeringen, for Regeringen er jo til for Statens Skyld og ikke for sin egen Skyld men — hele Statskassens, Nationens Udgang til at bestride de Udgifter, som ville blive en Følge af de Reforme, som der under de fredelige Forhold, vi nu have i politisk Henseende, arbejdes hen til med en god Vilje fra alle Sider. Det altsaa, der gør, at Regeringen ikke slaar sig til Ro med denne Situation og siger: Lad det nu blive ved at gaa i det gamle Spor, det er et overmaade godt og farbart Spor, lad os kun ønske, at det bliver ved at gaa paa den Maade og maaste endogsaa med lidt stærkere Damp oppe, hvis Tidernes Gunst bærer der henad — det, siger jeg, der gør, at Regeringen ikke slaar sig til Taals hermed, men med de Herrer ønsker, at vi nu snart maa se en Toldreform træde ud i Livet, er selvfølgelig den Betragtning, at en Toldreform, sammenlignet med denne gode